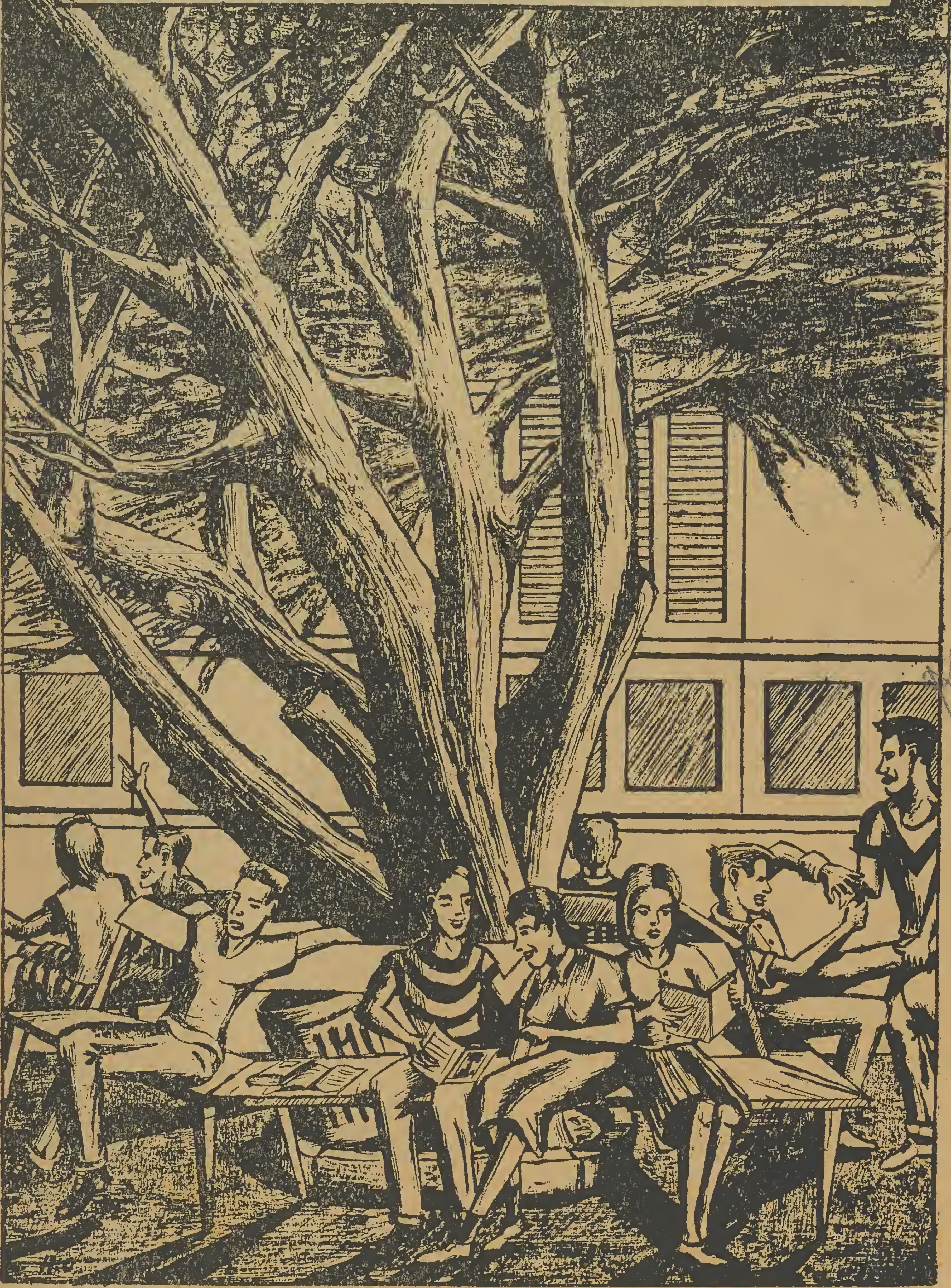
1967

LA SALLE COLLEGE MARIA COLLEGE

Bao di Kwihi

ARUBA R.K. MULO SCHOLEN NED. ANT.

BAO DI KWIHI

VIJFDE JAARGANG

DECEMBER NUMMER 4

Beste abonnees,

Het wordt u in de rest van dit nummer nog dikwijls toegewenst, maar we menen dat we er hier ook mee moeten beginnen: aan allemaal een MOOIE KERSTTIJD en een geweldig goed begin van het NIEUWE JAAR.

We kregen weer zoveel kopij binnen, dat we bijna het hele nummer met kerststukjes konden vullen. Dat hebben we ook gedaan. En daarnaast heeft de redaktie geprobeerd de bladzijden zo mooi mogelijk te versieren.
In ons volgend nummer komen de artikelen die nu zijn blijven liggen. Enkelen willen nog graag wat zeggen over de gemengde school. Je krijgt nog je kans.

Geniet van dit nummer. Vier een fijn Kerstfeest, en allemaal, leraren en leerlingen een goede vakantie.

Frankie Kuiperi
Bibi Arends
Glenn Bosnie
Tito de Cuba
Clara Arends
Sonia Buckley
Sandra Roos

11 december 1967

GOD HEEFT GEGEVEN, GOD HEEFT GENOMEN.
GODS NAAM ZIJ GEPREZEN.
(Job 1: 21)

LATEN WIJ BIDDEN OM KRACHT EN STERKTE VOOR DE NAASTE FAMILIELEDEN.

DE ENGELEN GELEIDEN U TEN PARADIJZE.....
(zang uit de uitvaartdienst)

Dit zijn citaten uit de uitvaartdienst, die gehouden werd bij het heengaan van
CATHARINA DUBERO.

Betere en wijzere woorden dan de H.Kerk hier zegt kunnen wij, mensen, niet vinden.

CATHARINA, WE ZULLEN JE BLIJVEN GEDENKEN.

M.C.

HIJ GAF ZIJN LEVEN

"Jan, zit niet te suffen", zei ik.
Plaats van handeling: een echte meisjesschool.
Tijd: midden winter 1944.

Er waren toen inderdaad meisjes én jongens op onze Middelbare Meisjes School. Heel weinigen maar, want Nederland zuchtte onder de ellende van de hongerwinter. Kort en goed kwam dat hier op neer, dat je heel voorzichtig was in je spreken. De verraders konden vlak bij je zijn. Je had het koud en iedereen leed honger.
Daar de brandstof ontbrak hadden alle kinderen gedwongen vakantie. Een heel jaar lang. Maar er waren er natuurlijk ook, die ondanks honger en kou door wilden zetten. Zo kwamen er dagelijks jongens en meisjes bij ons aan het klooster met de vraag of we geen les wilden geven. Al heel gauw hadden we over de honderd leerlingen van alle mogelijke scholen. Bovengenoemde Jan zat in de derde h.b.s. en ik spande me in om hem en drie anderen wiskunde-les te geven.

"Waar is nu je huiswerkschrift weer?"
"Dat heb ik, denk ik, thuis laten liggen."
Zijn broer keek me eens aan en ik snapte het weer. Die jongens waren de zonen van een officier van het Nederlandse Leger. Echte, goede vaderlanders. Ze deden allerlei, niet op te noemen werkjes, telden o.a. 's nachts de Duitse legerauto's die in een bepaalde richting over een grote autoweg raasden. Die berichten gingen dan over de radio naar Engeland. Daar pasten ze de berichten in elkaar en zo kwam men aardig op de hoogte van het doen en laten van de vijand.

Enige maanden verschenen ze trouw op school. Totdat op een goede morgen, beter gezegd een kwade morgen, er een

stuk of tien soldaten rond hun huis liepen. Wij zagen dat en hadden er veel zorg over. De jongens hadden een goede schuilplaats. In vertrouwen hadden ze de Zusters dat wel eens verteld. Dat was tussen de vloer en het plafond van de verdieping eronder. Maar daar hadden ze nu weinig aan, want ze zaten als ratten in een val. Men bleef het hele huis bewaken en we wisten dat er 5 jongens opgesloten zaten. Wat zaten we in spanning. Na twee dagen kwamen ze bleek en ellendig tevoorschijn. Op een kar werden ze weggereden. Waar naar toe? Later hoorden we dat er één geprobeerd had te vluchten. Hij werd weer opgepakt en alle 5 zijn gefusilleerd. Toen ik dit maanden later hoorde, besefte ik één moment wat het zeggen wil: je leven geven voor een goede zaak.

Zij hadden in jeugdig enthousiasme gewerkt en hun leven gegeven voor hun Vaderland. Zij hoopten op een betere tijd. Zij wilden iets daarvoor DOEN.

o-o-o-o-o-o

Jongens en meisjes, we staan nu vlak voor Kerstmis. Laat het even tot je doordringen dat Jezus niet op aarde kwam om gevierd en geëerd te worden. Ook Hij kwam om Zijn leven te geven. Kerstmis is een feest van veel licht, van gezelligheid, van het-goed-hebben. Vergeet niet dat het voor Christus het begin is van een zware opgave, die Hij zich uit liefde tot ons gesteld heeft.

Ik wens jullie allen een Zalig Kerstfeest en een goed begin in het Nieuwe Jaar. Moge het Kerstkind ons de moed geven om ons in te zetten voor de taak, die we allen te vervullen hebben.

Zr. Hélène.

DE KERSTKAARS

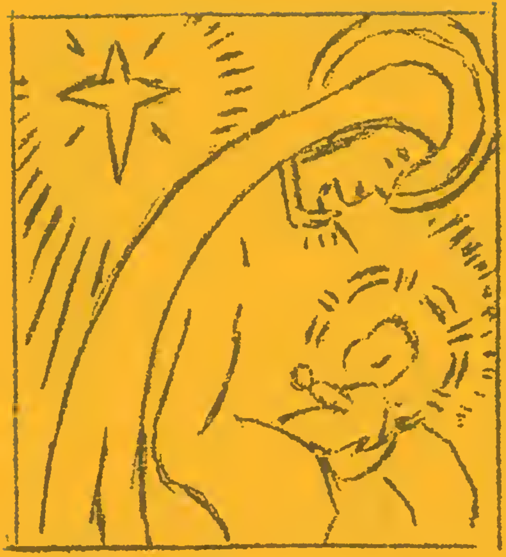
De kaars is een van de oudste christelijke symbolen en zij heeft een geëerde rol gespeeld eeuwenlang bij de viering van het Kerstfeest.

In de Middeleeuwen werd er gezegd dat het Kerstkind door stad en land dwaalde, op zoek naar hen die in Hem gellofden, tijdens de kerstnacht.
In die nacht plaatsten christenen kaarsen voor hun vensters om Hem door de nacht naar hun huizen te leiden. En het was de gewoonte een vreemdeling warm te ontvangen, als hij door het flikkerend kaarslicht aangetrokken was om aan te kloppen.

Kerstbomen met kaarsen versieren werd het eerst gedaan in Duitsland. Nu dragen alle bomen lichtjes.

De kaars is een mooi symbool van Het Licht dat de wereld is komen verlichten.

G.B. - T.d.C.

HET LICHT KWAM IN DE DUISTERNIS

Ja, nu ik deze zin wil gaan uitwerken, merk ik, dat ik nog in de sfeer van de hersengymhastiek-wedstrijd leef. Dan worden er telkens wetenschappelijke pijlen op je afgevuurd, waar je dan meteen een antwoord op moet weten, zodat ik het licht der wetenschap steeds brandende moest houden!

Nu ik dan ook schrijf "licht", denk ik aan het licht en de kandelaar,.... het licht onder de korenmaat. Van Dale weet nog veel meer, want...... er zijn grote en kleine lichten.....

En weer verder schrijvende, denk ik aan: het eerste levenslicht aanschouwen; het licht dat de donkere kamer, de donkere straat verlicht (wat een geluk dat we dat hebben!). De zon niet te vergeten. Aruba zou zonder zon geen Aruba zijn! Zonder levenslicht, de zon, en de lamp zouden we gewoon niet kunnen leven.

Er is ook een donkere kant: er zijn mensen, die elkaar het licht in de ogen niet gunnen. Dan zal hun leven wel niet zo prettig zijn, dus niet vol licht en blijdschap. Een ongelukkig, naar leven! Kortom: zonder licht en leven gaat het niet.

Het is daarom, dat ook Christus van zichzelf zegt:
Ik ben het Licht en het Leven. En op de komst van dit Levende Licht gaan we ons voorbereiden.

Een schip op zee, dat een lichtje ziet, weet zijn koers. Een verlicht bord geeft me 's avonds de goede richting aan. Is het duister in mijn hoofd, dan ga ik mijn licht bij een ander opsteken.

Is het centraal proefwerk, dan hoop ik, dat me veel lichtjes opgaan, als ik de vragen moet beantwoorden. Ga ik mijn vriend of vriendin bezoeken, dan weet ik, dat als ik licht zie, er ook leven is, ze dus thuis zijn. Dat maakt me blij.

Omdat wij het bovenstaande zo goed begrijpen, gebruikt Christus woorden, die ons Zijn komst duidelijk moeten maken. Zijn Licht is eigenlijk te verblindend voor ons, en toch wilde God dat wij Hem zouden zien. Zijn licht moest zichtbaar worden. Daarom werd Christus mens, en toen kwam dus het Licht in de wereld om een licht te werpen op alles wat menselijk is. Een nieuw licht op ons lachen en huilen, spreken en zwijgen, op beminnen en haten, op vrede en oorlog, op leven en dood.

Hoe moeten we leven?
Waarom dit lijden in mijn leven?
Waarom steeds oorlog?
Waarom zorgen voor arme medemensen?

Moge Christus met Zijn Leven ons verlichten en ons zo een antwoord geven op deze vragen.
Moge alle lichtjes die we met Kerstmis op Aruba zullen zien ons herinneren aan het Licht, dat in de duisternis op aarde kwam, en moge het ons de weg wijzen naar God, die mens werd voor ons.

B O N   P A S C U .

Zr. Aletta.

22 nov. Weer een hersengymnastiekdag.
We hoorden dat we niet meer aan de top stonde. Een grote teleurstelling. Maar we hebben toch nog een flinke kans in de finale te komen. Duimen meisjes!

27 nov. Weer kreeg ons eilandje een heerlijk bad. Natuurlijk regende het net om 10 uur, zodat we "heerlijk" binnen moesten blijven.

Hé, wie is dat? Hebben we een nieuwe leraar bijgekregen? Welnee. Meneer Kopijn heeft een nieuwe bril gekregen. Geluk ermee meneer. Misschien ziet u de deugnieten zo beter.

28 nov. Nieuwe B.d.K.'s in lichtgroene pakjes. Een frisse kleur. Zal ons tijdschrift nu beter worden?

29 nov. Weer luisteren naar Radio Kelkboom. Ja hoor, we horen echt bij de beste vier. We zitten in de finale. Jammer dat onze vriendjes er niet in zitten. Maar zij kunnen voor ons duimen!

1 dec. Eerste Vrijdag. De 9e en 10e klassers flankeren het H. Hartbeeld en bidden en zingen naar hartelust.

1 dec. We kregen ook te horen wat we op 5 december zouden mogen verwachten. Een fijn vooruitzicht!

Ook werd onze redactrice, Clara Arends, een jaartje ouder. Nog heel jong hoor. Van harte gefeliciteerd en nog vele jaren Clara.

4 dec. Heerlijk huiswerkvrij om ons al een beetje te verheugen op het Sinterklaasfeest. De tiende klassers zullen zelfs een verrassing krijgen.

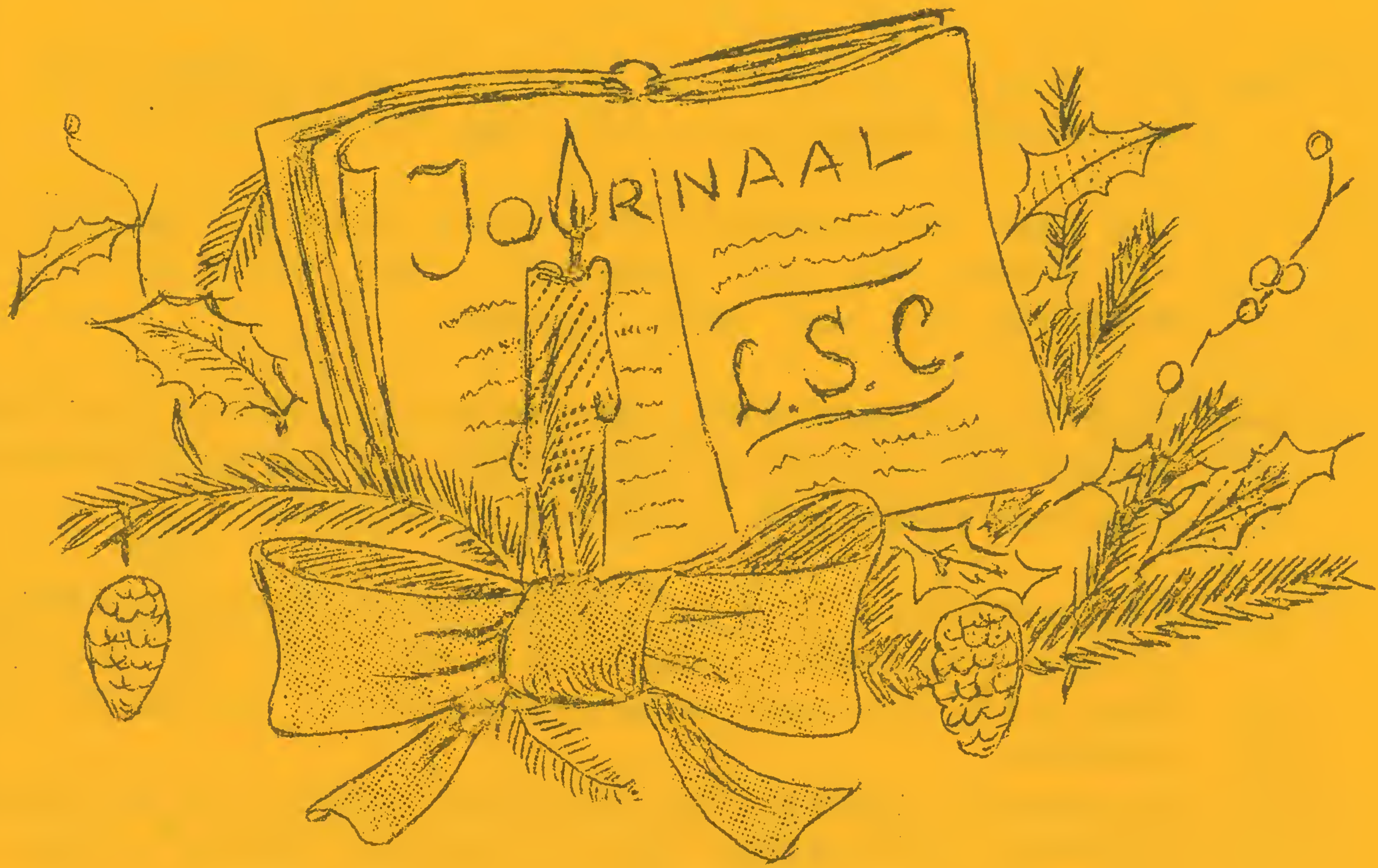
5 dec. Vrolijk naar "De Veer", waar we een grappige film kregen van Jerry Lewis: "Way, way out". Er huppelden zelfs een paar meisjes met broek tussen al die rokken.
Op school feestten we heerlijk verder. En de tiende klassers verenigden zich in zuster Aletta's klas om gek te doen en cadeautjes te krijgen.
Dank u wel Sinterklaas.

6 dec. Weer een spannende avond. Hersengym tegen Augustinuscollege om te zien wie in de echte finale komt. Ons span heeft haar beste beentje voorgezet. Er moest zelfs verlengd worden. Maar toen streken we de vlag. Jammerrrr. Maar we zijn toch ver gekomen. Next time better luck.

7 dec. Alle docenten drentelen al rond met een gewichtig groot wit blad. De "langverwachte" rooster van C.E.

11 dec. Met lange gezichten komen de meisjes op school. In de klas wachten massa'a vragen en vertalingen. Good luck, girls.

We kregen vandaag het ontstellende nieuws te horen dat een leerlinge van onze school, Catharina Duberg, gestorven is. Onze innige deelneming gaat naar haar familieleden en vrienden.
Dat zij ruste in vrede.

Deze kop was al getekend door ijverige redactrices, maar wat er gebeurd was, kwamen we niet te weten. We halen nou zelf maar wat herinneringen op:

Het Centraal Proefwerk heeft iedereen overleefd. Hoe? Dat zal nog blijken als we straks onze rapporten krijgen. Vol verwachting klopt ons hart al lang niet meer.

Sinterklaas deed even de school aan, maar deftig vanuit zijn auto bekeek hij ons. Hij had geen tijd om uit te stappen. Hij zorgde wel dat we allemaal wat kregen. Dank u sinterklaasje.

Onze volleyballers trainen drie keer per week verwoed voor een volleybaldag op Santa Cruz, op 22 december, georganiseerd door het Antoniuscollege. We gaan er met twee sterke teams naar toe. Nou ja sterk? Dat zullen we maar afwachten.
De tiende klassers gaan straks met volle boekentassen op vakantie. Zij krijgen tentamen op 3,4 en 5 januari.....

Herboren Geluk

Het loopt tegen Kerstmis. José slentert al een uurtje in de Nassaustraat. Bijna bij elke etalage blijft hij stilstaan om de mooie kerstcadeautjes te bekijken. Hij zou zo graag een nieuw autootje willen hebben.... Zijn moeder is erg arm. Zijn vader heeft hij nooit gekend.

Opeens blijft José stokstijf staan bij het zien van een glimmende rode wagen in de deuropening van een winkel. Met begerige ogen kijkt hij ernaar. Ah, wat is dat mooi. Hij gaat bij de tafel staan, waarop de auto staat en ziet dat door de drukte in de winkel niemand naar hem kijkt. Hij strekt zijn handjes uit naar het autootje en kan er net bij. Hij neemt het van het tafeltje en sluipt ermee weg.

Ongelukkig genoeg ziet een verkoper het gebeuren en holt de jongen achterna. Hij haalt José in, voordat hij de hoek om is en trekt hem aan zijn mouw. Als José zich omdraait, ziet de verkoper dat die jongen iets bekends heeft. Dit kind lijkt sprekend op zijn vrouw, die hij vroeger zo verwaarloosd heeft. Altijd kwam hij dronken thuis en gaf haar nooit geld om het gezinnetje te onderhouden. Toen moest ze zelf gaan werken en hij zag in, dat hij helemaal niet meer nodig was en hij verliet haar en haar huis. Ergens op een kamertje was hij alleen gaan wonen. Hij liet toen niets meer van zich horen, maar kreeg er naderhand steeds meer spijt van. Maar teruggaan en vergiffenis vragen heeft hij nooit gedurfd.

En nu, na vier jaar, ziet hij een kind, dat zijn zoon kan zijn, en hij vraagt José, terwijl hij zijn mouw nog steeds vasthoudt: "Kind, waarom heb je deze auto meegenomen? Je wil hem zeker erg graag hebben, hè? Kom, laten we teruggaan naar de winkel."

José vreest wat er zal gebeuren. En als ze bij de

(vervolg blz. 23)

AAN:
ALLE
LEZERS
ADVERTEERDERS
EEN
ZALIG
KERSTFEEST
EN EEN
GELUKKIG
NIEUWJAAR

NAVIDAD

Esta historia toma lugar en un pequeño pueblo llàmado "El Tigrito", situado en las afueras de Caracas.

Había una vez una familia muy pobre; se sostenía de lo que la madre ganaba lavando y planchando ropa para la gente y de las pequeñas sumas que traían sus tres hijotos que se las ganaban por las calles de la ciudad, como limpiabotas.

No era mucho lo que reunían entre todos, pero si lo suficiente para sobrevivir. Como se acercaban las Pascuas, la madre se dedico a trabajar duro, para asi poder darle a sus tres cachorros, siquiera una vez en la vida, el recuerdo grato de una feliz navidad. Como vieja costumbre de los latinoamericanos, los niños le escriben una carta al Niño Jesús, pidiéndole que les traiga un regalo en el día de Navidad.

Una noche la madre los oyó hablando sobre qué le iban a pedir al Niño Jesús, y cuando se durmieron ella entró en el cuarto donde ellos dormían y recogió sús pequeñas cartas. Uno de ellos le pedía una bicicleta, otro un bulto nuevo en donde meter sus libros colegiales, y el otro le pedía un par de revolveres de esos que usa "El Solitario" en su programa de television.

La madre al leer estas cartas, se posu a llorar en silencio, porque no sabía cómo realizar el deseo de sus tres queridos hijos. Durante una semana estuvo trabajando de casa en casa, hasta que un día llegó a la casa de una

señora que era viuda y que sólo tenía un hijo que quedo paralitíco después del accidente en que mùrió su esposo. Ella le dío trabajo.

Cuando ya había terminado con su labor. la señora le preguntó por que trabajaba y que si ella no tenía hijos que la ayudasen, entonces ella le contó el estado en que ella se encontraba.
A la señora le dío pena y para ayudarla le dijo, que el día de Nochebuena, podía venir con sus tres hijos a su casa y que ella le daría más dinero. para que pudiera comprar los regalos para sus hijos.
Al oír esto la madre se quedó boquiabierta y no supo que contestarle para darle las gracias.

Y así sucedió, el 24 en la noche se encontraban todos reunidos alrededor de un árbol de navidad, cantando una canción navidena. Después de haber cantado y cenado juntos, fueron repartidos los regalos, los niños se sentían felices al ver que habían recibido el regalo que le habían pedido al Niño Jesús.
De ste modo esta familia pasó una felíz y alegre Navidad.

Veamos si podemos seguir el ejemplo de esta señora y hagamos una obra de caridad, ayudando a los niños pobres de esta pequeña isla, a que pasen felíz, estas Navidades en unión de sus mayores.

De anto mano les desea Bao di Kwihi, La Salle College, Maria College y este dervidor unas felices Pascuas y un Prospero Año Nuevo.

El Santo

Toch een Kerstmis

In een klein armoedig huisje, aan de rand van de grote stad, zaten op een avond een man en een vrouw voor het telkens kleiner wordens vuurtje. Somber staarden zij voor zich uit. Beiden dachten aan het komend kerstfeest, dat ze dit jaar helaas niet zouden kunnen vieren.
"Ik ga even naar de kinderen kijken", verbrak de jonge vrouw de stilte. Ze stond op. Verdrietig knikte de man haar toe en zij verliet de kamer. Voorzichtig opende zij de deur van de kleine slaapkamer, waar haar drie kleintjes rustig sliepen. Eerst sloop zij naar het bedje van Frans, de oudste vijf jaar. Hij sliep met een zalige glimlach. Waar droomde hij toch van? En opeens was het, of de vrouw de stem van Fransje hoorde, zoals hij vanmiddag tegen haar sprak:
"Zeg mammie, de juffrouw heeft ons vanmiddag geleerd, hoe je een kribje moet maken. Ook heeft zij ons de kerstboom leren versieren. Zeg, mag ik u dit jaar helpen, mams? De boom versieren? Dan kopen we een grote bos van dat eng... eng... Hoe heet dat ding ook weer?"
"Engelenhaar, rakker" had zij toen geantwoord. "Nou, dat dan. Weet u mams, bij de winkel om de hoek, heb ik mooie kerstboomballen gezien. Grote en kleine, groene, blauwe en een heleboel kleuren meer. Zullen we zo'n pakje gaan kopen?"
"Ja jochie, als pappie thuiskomt, zal ik er met hem eens over praten. Maar ik beloof je nog niks. Wees nu zoet en ga maar spelen."
Hoe blij was hij toen weggehuppeld, zich verheugend op de mooie kerstboomballen. En nu, nu komt dat akelige, dat Frans was ontslagen en dat hij geen geld zou krijgen voor deze maand. Langzaam gleden de tranen over haar wangen en vielen op het bedje van de slapende jongen.
"Wat is er toch Lena? Huil je?" vroeg Frans.
"O Frans wat is het leven toch ellendig en God onrechtvaardig", snikte Lena.

"Lena toch", zei Frans zacht, "Dat mag je niet zeggen. Kom vrouwtje laten we naar se zitkamer gaan. Hier kunnen we de jongens wakker maken", en zachtjes duwde Frans haar voor zich uit.

Weer namen ze plaats op de stoelen waarop ze daarnet zaten. Verdrietig ging Lena zitten en staarde in het gesmeulde vuur.

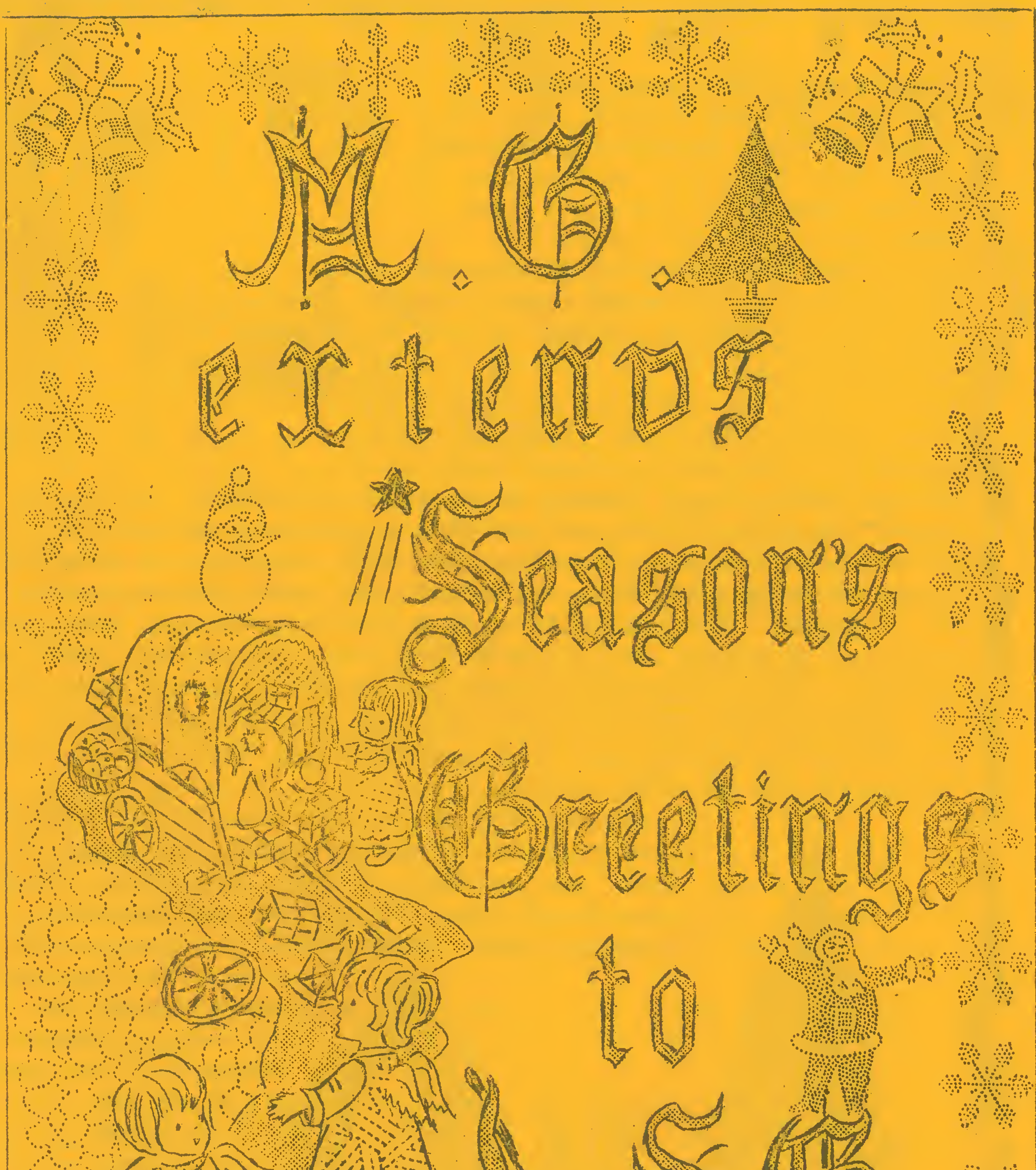
Frans ijsbeerde wat rond met een frons tussen zijn ogen. Eindelijk stond hij stil en keek toen Lena aan en begon: "Lena kunnen we echt geen Kerstmis vieren dit jaar?" Even bleef het stil en toen begon Lena hartstochtelijk te snikken. Frans liep meteen naar zijn vrouwtje en omhelsde haar. Zacht zei hij toen:" Kan dat echt niet vrouwtje mijn?" "O... Frans... vergeef het me. Wat ben ik toch hard tegen jou geweest. In plaats van je te helpen, maak ik het nog moeilijker. Ja, ook zonder geld kunnen we Kerstmis vieren. Natuurlijk. We kunnen alles zelf maken en jij kunt met Fransje een den in de buurt gaan kappen. Ik kan oliebollen bakken en.... wat zullen we het gezellig hebben.

De volgende dag heerste er een flinke drukte in en rond het armoedig huisje van Frans en Lena. Bob en Rina, de twee kleinsten, kleurden de slingers die moeder had gemaakt. Moeder bakte oliebollen. Fransje en zijn vader haalden een mooie denneboom.

's Avonds zongen de kinderen alle kerstliederen die zij kenden en werkten een groot aantal oliebollen naar binnen. Het werd toch een heel gezellige Kerstmis.

"Petusie"

M.G.
extends
Season's
Greetings
to
A.S.G.

L.S.C. WENST HET MARIA COLLEGE

ZALIG KERSTFEEST
ZALIG NIEUWJAAR

TIENER-RUBRIEK

Ja lui, wij zijn er weer. Deze keer hebben we weer een mooi model uitgekozen en we hopen dat het jullie in de smaak valt.

Voor onze maandelijkse tienerbladzijde zijn er niet veel namen binnengekomen:

1. De Yé-Yé-Yé-Go-Go Rubriek
2. Bao di Kwihi a Yé-Yé.
3. Moderne Jeugd
4. Make love not war
5. Onze toekomst
6. Ons Hoekje
7. V.I.T. (very important things)
8. Chiquito Pero Pika
9. Onze tienerrubriek (klinkt prima)
10. Uitblinker
11. Ondersteboven.
12. Samarama (sa van La Salle, ma van Maria en rama van bv. tienerama)

Die laatste tien titels zijn van Multatuli. Dank u wel. We hebben nog geen keus gemaakt. We wachten nog een maandje Helpen jullie nog eens zoeken, of laat eens weten welke van de bovenstaande het mooiste is.

In Januari en voortaan alle maanden zullen we proberen een artikel over een of andere artist te plaatsen. Helpen jullie ons ook daarbij?

Beste Tieners, "Marlas wenst jullie een ZALIG KERSTFEEST en een GELUKKIG NIEUWJAAR. We rekenen op jullie in 1968.

"Marlas"

December hits.

1. Cuando salí de Cuba - Luis Aquile
2. Pata-pata - Miriam Maqueva
3. Triste Navidad - Cherry Navarro
4. Quiero me casar contigo - Roberto Carlos
5. Daydreamer believer - Monkees
6. Windy - Los Darts
7. Enamorada de un amigo mio - Roberto Carlos
8. Rosas en el mar - Masiel
9. Gang down - Monkees
10. Soy ccmo quieres tú - Luis Aquile.

Informaciones di e
gentil disc-jockey
Robby Buckley

T R I S T E   N A V I D A D

Melchor quero saber porque no tengo un amor
Caspar símelo tú, porque no me quieren amar
Baltasar di por Dios porque a mi no llega un amor

O Navidad, sin amor, sin amcr no es Navidad
Tan solo el recuerdo me suele consolar
De mi madre que desde el cielo bendice mi navidad

Di Señor que motivo yo te he dado para estén así
Solo en el mundo, sin amor, sin consuele, sin navidad.

Melchor quiero saber porque no tengo amor
Caspar dímilo tú porque no me quieren amar.

O Navidad sin amor, sin amor, no es navidad
O Navidad sin amor, sin amor, no es navidad.

(vervolg van blz. 11)

winkel zijn, vraagt de man ook zijn naam en adres. José antwoordt met veel schrik, maar eerlijk. De verkoper wordt bleek en zegt dan:
"Jongen, je mag deze auto hebben, maar je moet me een grote dienst bewijzen. Vraag asjeblief aan je moeder, of een arme drommel, een vroegere drinkebroer en leegloper, nog welkom is en kan zijn in haar huis. Zeg haar, dat deze man zoveel spijt heeft."

José, overgelukkig met zijn autootje en dat alles zo goed afgelopen is, belooft het te doen en zal de verkoper het antwoord brengen.

~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~ ~

Het is Kerstnacht. Een gezinnetje stapt stevig door naar huis. In de kerk hebben ze God bedankt voor dit weer gelukkig samenzijn. Ze hebben beseft, hoeveel ze elkaar gemist hebben en hebben zich voorgenomen dit herboren geluk, duurzaam te maken.

M.M.-M.C.

o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o-o

Heel veel dank en hulde zijn we voor dit toch wel mooie kerstnummer verschuldigd aan DRIE mensen uit onze zevenkoppige redaktie.....
Bibi tekende urenlang aan de mooiste tekeningen die u hierin tegenkomt.
De onvermoeibare Sonia Buckely en Clara Arends waren ook dagelijks present, tekenden, zorgden voor kopij, leverden ook zelf stukjes en zaten er achter dat ons laatste nummer van 1967 op tijd uit kon komen.
We gaan volg nd jaar door, als het kan met 7 man!

HORIZONTAAL:
1. Benedictijn
4. hemelgeest
6. bepaald dier
7. soort
9. vordering
10. vod
12. hoogste punt
15. verkooptent
18. luchtvaartmij

VERTIKAAL:
1. beneden
2. soortelijk gewicht
3. barst
4. en andere
5. bergplaats
6. samengegroeide klomp planten
8. vocht
11. bovendien
13. familielid
14. laagte
16. godsdienst
17. voor de middag

Lucy